

Ibland gör man bort sig! En episod ur det förflutna dyker upp när jag ser Kerstin Nymans utställning på Konstens Hus. För ett några år sedan var jag engagerad för att tala om Leonardo da Vinci på en mellanstadieskola i Luleå. Innan föredraget bjöds jag på kaffe i lärarrummet som var mysigt inrett med en mängd oljemålningar.

- Jag ser att ni har köpt in målningar av Tex Berg, inledde jag konversationen, åh vad många!

- Nej, det är en lärare här på skolan som målar dem, svarade min ciceron.

Där tog det samtalsämnet slut, men det fick mig att tänka på hur möten i livet lämnar olika spår hos oss alla. Vissa människors ståndpunkter tar vi lättare till oss än andras och vi gör dem till våra. I rollen som pedagog tvingas jag ständigt att fundera över uppdraget. Vad är det jag förmedlar? Vi kan alla vittna om lärande som påverkat oss för resten av livet i en eller annan riktning. En del pedagoger älskade sitt ämne så att det smittade av sig, medan andra fick oss att sky det. Det är stort att väcka slumrande förmågor!

I rollen som konstnär måste jag emellertid ställa mig frågan om min utsaga är min egen eller om jag uppfinner cykeln på nytt. Det ligger nämligen ett krav på individuell originalitet i det konstnärliga uppdraget. Vissa bilder i Kerstin Nymans utställda måleri, framförallt landskapsmålningarna, ligger snubblande nära förväxlingen jag upplevde i oljorna i nämnda lärarrum. Det expressiva sättet att använda palettkniven, färgskalan och penselföringen är densamma som läromästarens.

Å andra sidan finns det ett sökande i en del målningar som tycks leda mot något nytt. Man kan se det i bilderna "Het stad" "En annan värld" och "Atlantis", här arbetar hon med mer förtätning i stämningarna. Färgerna fördrivs i ett slags ljusdunkelmåleri till en rumslighet som förtonar åt olika håll. Målningen "Vertical limit" har en djärv komposition som såge man en ona från däckets på en isbrytare. Färgskalan i målningen "Röd flod" ger löften för framtiden. Det är dock en spretig och ojämn utställning som Kerstin Nyman visar. Den drar åt olika håll som om hon sökte sitt eget uttryck och det är ju positivt. Hon har en driven färgkänsla som kunde förlösas fullt ut om hon mer följde sina sina egna impulser än litade till andras.

Bertil Sundstedt